Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

13. srpnja 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Direktiva 2003/96/EZ – Oporezivanje energenata i električne energije – Članak 14. stavak 1. točka (c) – Oslobođenje za energente koji se upotrebljavaju kao gorivo pri plovidbi unutar vodenih putova Europske unije i za proizvodnju električne energije na plovilima – Gorivo koje brod upotrebljava za plovidbu od mjesta gdje je sagrađen do luke u drugoj državi članici kako bi ondje ukrcao svoj prvi komercijalni teret“

U predmetu C-151/16,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Vrhovni upravni sud, Litva), odlukom od 8. ožujka 2016., koju je Sud zaprimio 14. ožujka 2016., u postupku

„Vakarų Baltijos laivų statykla” UAB

protiv

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta (izvjestiteljica), predsjednica vijeća, E. Regan, A. Arabadjiev, C. G. Fernlund i S. Rodin, suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za litavsku vladu, D. Kriaučiūnas, K. Dieninis, R. Dzikovič i D. Stepanienė, u svojstvu agenata,

— za poljsku vladu, B. Majczyna, u svojstvu agenta,

— za Europsku komisiju, A. Steiblytė i F. Tomat, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 2. ožujka 2017.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: litavski

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 14. stavka 1. točke (c) Direktive Vijeća 2003/96/EZ od 27. listopada 2003. o restrukturiranju sustava Zajednice za oporezivanje energenata i električne energije (SL 2003., L 283, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 2., str. 75.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva „Vakarų Baltijos laivų statykla" UAB i Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Nacionalna porezna inspekcija pri Ministarstvu financija Republike Litve, u daljnjem tekstu: Nacionalna porezna inspekcija) zbog odluke o odbijanju povrata trošarina.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodne izjave 3. do 5. Direktive 2003/96 glase:

„(3) Pravilno funkcioniranje unutarnjega tržišta i ostvarivanje ciljeva ostalih politika Zajednice zahtijeva da se na razini Zajednice utvrde najniže razine oporezivanja većine energenata, uključujući električnu energiju, prirodni plin i ugljen.

(4) Značajne razlike u oporezivanju energije, koje države članice primjenjuju na nacionalnoj razini, mogle bi se pokazati štetnima za pravilno funkcioniranje unutarnjega tržišta.

(5) Utvrđivanjem odgovarajućih najnižih stopa oporezivanja na razini Zajednice omogućit će se smanjenje postojećih razlika među nacionalnim stopama oporezivanja."

4 Članak 1. te direktive određuje:

„Države članice uvode poreze na energente i električnu energiju u skladu s ovom Direktivom."

5 Članak 14. stavak 1. navedene direktive propisuje:

„Osim općih odredaba predviđenih u Direktivi 92/12/EEZ [Vijeća od 25. veljače 1992. o općim aranžmanima za proizvode koji podliježu trošarinama te o posjedovanju, kretanju i praćenju takvih proizvoda (SL 1992., L 76, str. 1.)] o uporabama oporezivih proizvoda kad se ti proizvodi oslobađaju od poreza te ne dovodeći u pitanje ostale odredbe Zajednice, države članice oslobađaju od poreza pod uvjetima koje same predvide kako bi osigurale pravilnu i dosljednu primjenu tih oslobođenja i spriječile svaku utaju, izbjegavanje i zlouporabu, sljedeće:

[…]

(c) energente koji se isporučuju za uporabu kao gorivo pri plovidbi unutar vodenih putova Zajednice (uključujući ribolov), osim privatnih plovila za rekreaciju, i električnu energiju proizvedenu na plovilu.

Za potrebe ove Direktive ‚privatna plovila za rekreaciju' znači sva plovila koja koriste njihovi vlasnici, fizičke ili pravne osobe koje se njima koriste najmom ili na neki drugi način, za potrebe različite od poslovnih, naročito različite od prijevoza putnika ili roba ili usluga uz naknadu, ili za potrebe javnih tijela."

Litavsko pravo

6 Člankom 43. stavkom 1. točkom 2. Akcizų įstatymasa (Zakon Litavske Republike o trošarinama), u verziji koja se primjenjuje na glavni postupak (u daljnjem tekstu: Zakon o trošarinama), u litavsko pravo prenosi se oslobođenje predviđeno člankom 14. stavkom 1. točkom (c) Direktive 2003/96.

7 Na temelju članka 43. stavka 2. Zakona o trošarinama, donošenje pravila za primjenu tog oslobođenja povjereno je vladi ili drugom tijelu kojem je ona dala ovlaštenje.

8 Na temelju te odredbe litavska vlada odobrila je pravila koja uređuju opskrbu brodova i zrakoplova te opskrbu gorivom namijenjenim pogonu, popravku, testiranju, iskorištavanju i održavanju zrakoplova.

9 U skladu s točkom 3. tih pravila, osoba koja brod opskrbljuje gorivom mora posjedovati odobrenje za to.

10 Točkom 10. drugim podstavkom navedenih pravila propisano je da osoba koja je primijenila članak 43. stavak 1. točku 2. Zakona o trošarinama mora raspolagati dokumentacijom koja dokazuje da je predmet isporuke takve naravi da joj daje pravo na podnošenje zahtjeva za oslobođenje od plaćanja trošarina.

Glavni postupak i prethodna pitanja

11 „Vakarų Baltijos laivų statykla” litavski je poduzetnik koji se, među ostalim, bavi gradnjom brodova koji plove na otvorenom moru.

12 Dana 7. listopada 2009. on je sklopio ugovor o gradnji teretnog broda (u daljnjem tekstu: predmetni brod) za estonsko društvo (u daljnjem tekstu: klijent).

13 U okviru tog ugovora navedeni poduzetnik kupio je 80 600 litara goriva, koje je uliveno izravno u spremnike za gorivo predmetnog broda, te je na njega platio trošarinu. Dio tog goriva upotrijebljen je za testiranje tog broda prije njegove isporuke klijentu.

14 Službenom izjavom o prijenosu i primitku od 6. lipnja 2013. „Vakarų Baltijos laivų statykla” prenio je na klijenta vlasništvo i sva prava na predmetnom brodu i njegove udjele kao i uređaje i zalihe koji su se na njemu nalazili, među kojima je bilo 73 030 litara goriva koje nije potrošeno tijekom testiranja broda prije njegove isporuke.

15 Nakon što ga je primio, klijent je organizirao da brod bez tereta otplovi iz luke Klaipėde (Litva) u luku Stralsund (Njemačka), gdje je na brod ukrcan prvi komercijalni teret, koji je nakon toga njime uz naknadu prevezen u luku Santander (Španjolska).

16 „Vakarų Baltijos laivų statykla” zatražio je 22. srpnja 2013. od Nacionalne porezne inspekcije povrat trošarine plaćene na gorivo koje je uliveno u spremnike za gorivo predmetnog broda i koje je klijent izvezao izvan litavskog državnog područja.

17 Odlukom od 21. kolovoza 2013. Nacionalna porezna inspekcija odbila je taj zahtjev uz obrazloženje da u trenutku isporuke predmetnog goriva klijentu „Vakarų Baltijos laivų statykla” nije ispunio računovodstvene dokumente i tako udovoljio formalnim i materijalnim uvjetima predviđenima nacionalnim pravom te nije posjedovao licenciju izdanu u skladu s primjenjivim postupkom koja mu omogućuje da brodove opskrbljuje gorivom.

18 Odlučujući o pravnom lijeku podnesenom protiv te odluke Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Odbor za porezne sporove pri vladi Republike Litve) odlukom od 28. studenoga 2013. poništila je odluku o odbijanju povrata trošarine Nacionalne porezne inspekcije uz obrazloženje, u bitnome, da se to odbijanje temeljilo na razmatranjima formalne naravi.

19 Nacionalna porezna inspekcija protiv te odluke od 28. studenoga 2013. podnijela je tužbu za poništenje pred Vilniaus apygardos administracinis teismasom (Regionalni upravni sud u Vilniusu, Litva), koji je presudom od 9. prosinca 2014. prihvatio tu tužbu.

20 „Vakarų Baltijos laivų statykla" protiv te presude podnio je žalbu sudu koji je uputio zahtjev, tražeći njezino poništenje i održavanje na snazi navedene odluke od 28. studenoga 2013.

21 U tim je okolnostima Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Vrhovni upravni sud, Litva) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 14. stavak 1. točku (c) Direktive 2003/96 tumačiti na način da se trošarina za opskrbu energentima ne smije naplatiti u okolnostima poput onih u ovom predmetu, u kojima se ti proizvodi isporučuju brodu kao gorivo koje će se koristiti za plovidbu unutar vodenih putova [Europske unije] s ciljem da taj brod otplovi vlastitim pogonom – ali bez izravne naknade – od mjesta u kojem je sagrađen do luke u drugoj državi članici kako bi ondje ukrcao svoj prvi komercijalni teret?

2. Protive li se članku 14. stavku 1. točki (c) Direktive 2003/96 odredbe nacionalnog zakonodavstva država članica poput onih koje su primjenjive u ovom predmetu, koje isključuju mogućnost korištenja oslobođenjem od poreza predviđenim u navedenoj odredbi u slučaju kada je opskrba energentima izvršena protivno uvjetima koje je utvrdila država članica, iako ta opskrba ispunjava bitne pretpostavke za primjenu oslobođenja navedene u toj odredbi Direktive 2003/96?"

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

22 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 14. stavak 1. točku (c) Direktive 2003/96 tumačiti na način da se oslobođenje predviđeno tom odredbom primjenjuje na gorivo koje se upotrebljava za plovidbu broda bez tereta od luke u jednoj državi članici, u ovom slučaju onoj u kojoj je brod sagrađen, do luke u drugoj državi članici kako bi ondje ukrcao robu koju nakon toga treba prevesti u luku treće države članice.

23 Kako to proizlazi iz uvodnih izjava 3. do 5. Direktive 2003/96, njezina je svrha promicati pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta usklađivanjem najnižih stopa oporezivanja energenata na razini Unije kako bi se smanjile razlike među nacionalnim stopama oporezivanja koje primjenjuju države članice.

24 U skladu sa sudskom praksom Suda, odredbe koje se odnose na oslobođenja predviđena Direktivom 2003/96 moraju se autonomno tumačiti, na temelju teksta i ciljeva čijem ostvarenju teži ta direktiva (presude od 1. prosinca 2011., Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, t. 19. i navedena sudska praksa i od 21. prosinca 2011., Haltergemeinschaft, C-250/10, neobjavljena, EU:C:2011:862, t. 19.).

25 Iz teksta članka 14. stavka 1. točke (c) Direktive 2003/96 proizlazi da je oslobođenje predviđeno tom odredbom uvjetovano činjenicom da se energenti upotrebljavaju kao gorivo pri plovidbi unutar vodenih putova Unije (vidjeti analogijom presude od 10. studenoga 2011., Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, t. 20. i od 21. prosinca 2011., Haltergemeinschaft, C-250/10, neobjavljena, EU:C:2011:862, t. 21.).

26 Kad je riječ o pojmu „plovidba” iz članka 14. stavka 1. točke (c) Direktive 2003/96, iz sudske prakse Suda proizlazi da svaka plovidba u komercijalne svrhe ulazi u područje primjene oslobođenja predviđenog tom odredbom, i to neovisno o svojoj svrsi (vidjeti u tom smislu presude od 1. travnja 2004., Deutsche See-Bestattungs-Genossenschaft, C-389/02, EU:C:2004:214, t. 23., 25. i 29.; od 1. ožujka 2007., Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, t. 36. i od 10. studenoga 2011., Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, t. 16.).

27 Stoga je svrha puta koji je brod prošao unutar vodenih putova Unije nebitna za primjenu tog oslobođenja, ako je riječ o plovidbi koja se sastoji od pružanja usluga uz naknadu (vidjeti analogijom presude od 1. ožujka 2007., Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, t. 37. i od 10. studenoga 2011., Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, t. 17.).

28 U tom pogledu Sud je pojasnio da se navedenim pojmom „plovidba” zahtijeva da pružanje usluga uz naknadu bude svojstveno kretanju broda (vidjeti u tom smislu presude od 1. ožujka 2007., Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, t. 40. i od 10. studenoga 2011., Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, t. 18.).

29 Iz navoda „različite od prijevoza putnika ili roba ili usluga uz naknadu”, upotrijebljenog u članku 14. stavku 1. točki (c) drugoj podtočki Direktive 2003/96, proizlazi da se plovidba koja je obuhvaćena područjem primjene oslobođenja predviđenog tim člankom 14. stavkom 1. točkom (c) odnosi na uporabe prilikom kojih plovilo služi izravno pružanju usluga uz naknadu (vidjeti analogijom presudu od 1. prosinca 2011., Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, t. 21.).

30 Slijedom toga, plovidbe koje ne služe izravno pružanju usluge uz naknadu ne mogu se u smislu i za potrebe primjene te odredbe poistovjetiti s uporabom plovila u komercijalne svrhe i stoga nisu obuhvaćene tim oslobođenjem (vidjeti analogijom presudu od 1. prosinca 2011., Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, t. 27.).

31 Kad je riječ o pojmu „vodeni putovi [Unije]” iz članka 14. stavka 1. točke (c) Direktive 2003/96, on se odnosi na sve vodene putove kojima se mogu koristiti svi brodovi za plovidbu morem, uključujući i oni najveće nosivosti, a koji mogu prijeći morske putove u komercijalne svrhe (vidjeti analogijom presudu od 1. ožujka 2007., Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, t. 32.).

32 Nadalje, iz cilja Direktive 2003/96, u skladu s kojim države članice uvode poreze na energente, proizlazi da njezina svrha nije uvoditi opća oslobođenja (presude od 1. prosinca 2011., Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, t. 23. i od 21. prosinca 2011., Haltergemeinschaft, C-250/10, neobjavljena, EU:C:2011:862, t. 23.).

33 Posebice, cilj je oslobođenja predviđenog člankom 14. stavkom 1. točkom (c) te direktive olakšati trgovinsku razmjenu unutar Unije, osobito trgovanje robom i slobodno pružanje usluga koji se mogu odvijati unutar vodenih putova Unije. Tim oslobođenjem zakonodavac Unije htio je promicati jednakost određenih poreznih uvjeta u kojima djeluju poduzetnici koji se bave prijevozom ili drugim uslugama koji se koriste tim vodenim putovima (vidjeti analogijom presudu od 1. ožujka 2007., Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, t. 24. i 25.).

34 S tim u vezi, iz uvodne izjave 23. Direktive 2003/96 proizlazi da se navedeno oslobođenje temelji na poštovanju postojećih međunarodnih obveza i održavanju konkurentnog položaja poduzeća Unije (vidjeti analogijom presudu od 1. prosinca 2011., Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, t. 24.).

35 Kad je riječ o glavnom postupku, valja istaknuti, s jedne strane, da je kretanje broda od luke Klaipėde do luke Stralsund predstavljalo prvu nužnu i prijeko potrebnu etapu plovidbe u komercijalne svrhe – jer je jedini cilj tog kretanja bio ukrcati robu u potonjoj luci kako bi se nakon toga ona prevezla u luku Santander – i da bez navedenog kretanja ta usluga prijevoza robe ne bi mogla biti isporučena.

36 Stoga treba smatrati da kretanje poput onoga iz prethodne točke predstavlja plovidbu koja izravno služi pružanju usluge uz naknadu, u ovom slučaju prijevozu robe, tako da je gorivo koje je upotrijebljeno kako bi se brodu omogućilo da se kreće upotrijebljeno za „plovidbu” u smislu članka 14. stavka 1. točke (c) Direktive 2003/96.

37 Suprotno tumačenje bilo bi protivno cilju i svrsi čijem ostvarenju teži ta direktiva jer bi oporezivanje energenata u situaciji poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku moglo osobito štetiti pravilnom funkcioniranju unutarnjeg tržišta i održavanju konkurentnog položaja poduzeća Unije.

38 S druge strane, gorivo o kojem je riječ u glavnom postupku upotrijebljeno je pri plovidbi „unutar vodenih putova [Unije]” u smislu te odredbe jer je brodu za plovidbu morem omogućilo da plovi od luke koja se nalazi u Litvi do luke koja se nalazi u Njemačkoj.

39 Slijedom toga, plovidba poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku predstavlja „plovidbu unutar vodenih putova [Unije]” u smislu članka 14. stavka 1. točke (c) Direktive 2003/96.

40 U tim okolnostima na prvo pitanje valja odgovoriti tako da članak 14. stavak 1. točku (c) Direktive 2003/96 treba tumačiti na način da se oslobođenje predviđeno tom odredbom primjenjuje na gorivo koje se upotrebljava za plovidbu broda bez tereta od luke u jednoj državi članici, u ovom slučaju onoj u kojoj je brod sagrađen, do luke u drugoj državi članici kako bi ondje ukrcao robu koju nakon toga treba prevesti u luku treće države članice.

Drugo pitanje

41 Svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 14. stavak 1. točku (c) Direktive 2003/96 tumačiti na način da mu se protivi propis države članice poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, koji isključuje primjenu oslobođenja predviđenog u toj odredbi zato što je opskrba broda energentima izvršena a da nije udovoljeno formalnim zahtjevima predviđenima tim propisom, čak i ako ta opskrba ispunjava sve pretpostavke za njegovu primjenu predviđene navedenom odredbom.

42 U tom pogledu valja podsjetiti da se i opća struktura i cilj Direktive 2003/96 temelje na načelu prema kojem se energenti oporezuju s obzirom na svoje stvarno korištenje (presuda od 2. lipnja 2016., ROZ-ŚWIT, C-418/14, EU:C:2016:400, t. 33.).

43 Budući da Direktiva 2003/96 ne propisuje mehanizam praćenja uporabe goriva namijenjenog plovidbi ni mjera za sprečavanje utaje poreza u vezi s prodajom goriva, države članice dužne su takve mehanizme i mjere propisati u svojem nacionalnom pravu, poštujući pritom pravo Unije, te utvrditi pretpostavke za oslobođenje iz članka 14. stavka 1. te direktive (vidjeti analogijom presude od 2. lipnja 2016., ROZ-ŚWIT, C-418/14, EU:C:2016:400, t. 23. i od 2. lipnja 2016., Polihim-SS, C-355/14, EU:C:2016:403, t. 57.).

44 Imajući to na umu, Sud je presudio da se bezuvjetna narav obveze oslobođenja ne može nikako dovesti u pitanje marginom prosudbe koju državama članicama pridržava uvodna rečenica, poput one iz članka 14. stavka 1., u skladu s kojom navedene države dopuštaju oslobođenja „pod uvjetima koje same predvide kako bi osigurale pravilnu i dosljednu primjenu tih oslobođenja i spriječile svaku utaju, izbjegavanje i zlouporabu” (presuda od 17. srpnja 2008., Flughafen Köln/Bonn, C-226/07, EU:C:2008:429, t. 31.).

45 Nadalje, Sud je također presudio da pri izvršavanju ovlasti kojom raspolažu za utvrđivanje pretpostavki za oslobođenje iz članka 14. stavka 1. Direktive 2003/96 države članice moraju poštovati opća načela prava koja su dio pravnog poretka Unije, među kojima osobito načelo proporcionalnosti (presuda od 2. lipnja 2016., Polihim-SS, C-355/14, EU:C:2016:403, t. 59.).

46 Stoga odbijanje nacionalnih tijela da oslobode energente od plaćanja trošarine samo zato što nisu ispunjeni određeni uvjeti koji se na temelju nacionalnog prava moraju poštovati za dodjelu tog oslobođenja – a da na temelju podnesenih dokaza nije provjereno jesu li ispunjeni temeljni zahtjevi za to da ti energenti budu korišteni u svrhe koje daju pravo na oslobođenje – prelazi ono što je nužno za osiguranje pravilne i dosljedne primjene tog oslobođenja i sprečavanje utaje, izbjegavanja ili zlouporabe (vidjeti analogijom presudu od 2. lipnja 2016., Polihim-SS, C-355/14, EU:C:2016:403, t. 62.).

47 Međutim, nacionalni propis poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku – koji primjenu oslobođenja predviđenog člankom 14. stavkom 1. točkom (c) Direktive 2003/96 uvjetuje time da predmetni dobavljač goriva posjeduje licenciju koja ga ovlašćuje da gorivom opskrbljuje brodove i da ispuni određene formalnosti – protivan je općoj strukturi i svrsi te direktive jer pravo na to oslobođenje uvjetuje time da se poštuju formalni uvjeti koji nisu vezani uz stvarnu uporabu predmetnih energenata.

48 Nadalje, očito je da takvi uvjeti nipošto nisu nužni kako bi se osigurala pravilna i dosljedna primjena tih oslobođenja i spriječila svaka utaja, izbjegavanje i zlouporaba.

49 Usto, iz spisa koji je podnesen Sudu ne proizlazi da su energenti u glavnom postupku upotrijebljeni u svrhe koje se razlikuju od onih predviđenih člankom 14. stavkom 1. točkom (c) Direktive 2003/96 ili da je njihova isporuka obavljena s ciljem da se navedenim oslobođenjem koristi prijevarno ili zlouporabom.

50 Upravo suprotno, u skladu s odlukom kojom se upućuje prethodno pitanje, ti su energenti upotrijebljeni za plovidbu između morskih luka država članica Unije.

51 Stoga propis poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku – koji primjenu oslobođenja predviđenog člankom 14. stavkom 1. točkom (c) Direktive 2003/96 uvjetuje time da se poštuju formalni zahtjevi koji nisu vezani uz stvarnu uporabu predmetnih energenata kao ni uz temeljne uvjete propisane tom odredbom – dovodi u pitanje bezuvjetnost obveze oslobođenja predviđene navedenom odredbom i povređuje načelo proporcionalnosti.

52 U tim okolnostima na drugo pitanje valja odgovoriti tako da članak 14. stavak 1. točku (c) Direktive 2003/96 treba tumačiti na način da mu se protivi propis države članice poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, koji isključuje primjenu oslobođenja predviđenog u toj odredbi zato što je opskrba broda energentima izvršena a da nije udovoljeno formalnim zahtjevima predviđenima tim propisom, čak i ako ta opskrba ispunjava sve pretpostavke za njegovu primjenu predviđene navedenom odredbom.

Troškovi

53 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

1. **Članak 14. stavak 1. točku (c) Direktive Vijeća 2003/96/EZ od 27. listopada 2003. o restrukturiranju sustava Zajednice za oporezivanje energenata i električne energije treba tumačiti na način da se oslobođenje predviđeno tom odredbom primjenjuje na gorivo koje se upotrebljava za plovidbu broda bez tereta od luke u jednoj državi članici, u ovom slučaju onoj u kojoj je brod sagrađen, do luke u drugoj državi članici kako bi ondje ukrcao robu koju nakon toga treba prevesti u luku treće države članice.**

2. Članak 14. stavak 1. točku (c) Direktive 2003/96 treba tumačiti na način da mu se protivi propis države članice poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, koji isključuje primjenu oslobođenja predviđenog u toj odredbi zato što je opskrba broda energentima izvršena a da nije udovoljeno formalnim zahtjevima predviđenima tim propisom, čak i ako ta opskrba ispunjava sve pretpostavke za njegovu primjenu predviđene navedenom odredbom.

Potpisi